

„Ze zegt dat ze bereid is zijn plaats in de cel in te nemen, indien U hem vrij wilt laten. Beweert dat ze zwaar ziek van de koorts lag en dat de dokter verklaard had dat ze zou sterven indien zij geen medicijnen gebruikte. Daarom had hij den valschen dollar bij den apotheker in betaling gegeven. Haar leven is er door gered, zegt ze. En dan vertelt zij nog heel wat over liefde en al dat soort van dingen, die U toch niet wenscht te hooren.”

Het was een verhaal zooals de procureur er in zijn practijk al zooveel had gehoord.

„Zeg haar,” zei hij, „dat ik niets kan doen. De zaak komt morgen voor; het recht moet zijn loop hebben.”

Nancy Derwent was niet zoo verhard. Zij keek beurtelings met sympathieke belangstelling naar Joya Ortiz en dan naar Littlefield. De sergeant vertaalde de woorden van den procureur voor de vrouw; zij sprak op zachter toon nog eenige woorden, trok de shawl wat dichter om zich heen en verliet het kantoor.

„Wat zei ze nog?” vroeg Littlefield.

„Niets bijzonders,” zei de sergeant. Ze zei: „als het leven van — 's kijken, hoe zei ze dat ook weer — *Si la vida de ella á quien tu amas* — als het leven van het meisje, dat gij bemint, ooit in gevaar is, denk dan aan Rafael Ortiz.”

Kilpatrick wandelde naar buiten in de richting van de kazerne.

„Kan je niets voor hen doen, Bob?” vroeg Nancy. „'t Is zoo'n kleinigheid — één valschen dollar — om daarvoor het geluk van twee levens te verwoesten! Zij was in doodsgevaar en hij deed het om haar te redden. Kent de wet dan geen medelijden?”

„Lieve kind,” zei Littlefield, „je begrijpt daar niets van. De man is betrappt op de uitgifte van valsche geld, de dollar kan getoond worden en iedere jury moet hem daarop veroordeelen.”

* * *

De kievitenjacht was een succes dien namiddag; door de opwindung van de sport werden het geval van Rafael Ortiz en de smart van zijn vrouw vergeten. De procureur en Nancy Derwent waren vanuit de stad naar de drie mijlen verder gelegen Piedra Creek gereden. Achter de kreek begon de golvende vlakte van de Long Prairie, het liefkoosde terrein van de kieviten. Toen zij de kreek naderden hoorden zij rechts achter zich het galopperen van een paard en zagen een als cowboy gekleed man naar de boschjes van den rand der prairie rijden.

„Ik heb dien kerel al eens ergens gezien,” zei Littlefield, die een sterk geheugen voor gezichten bezat, „maar ik kan hem op 't oogenblik niet thuis brengen. Een of andere cowboy zeker, die een korteren weg naar huis neemt.”

Zij brachten een paar uur door op Long Prairie en hadden een goede jacht. Nancy Derwent, gewend aan het leven in een betrekkelijke wildernis, hanteerde zoo bekwaam haar nieuwe jachtgeweer, dat haar buit bijna even groot was als die van haar jachtgenoot.

In een kalm drafje reden zij weer huiswaarts. Toen zij de Piedra Creek weer op honderd meter genaderd waren, verscheen aan den rand van een der boschjes eensklaps een ruiter, die recht op hen toereed.

„'t Lijkt de man wel dien wij straks ook zagen,” merkte Miss Derwent op. Toen de afstand tusschen hen kleiner geworden was,

trok de procureur plotseling den teugel van zijn paard strak aan en keek aandachtig naar den naderenden ruiter. Deze had een Winchester, die naast zijn zadel hing, in den hand genomen en legde het wapen over den arm.

„Nu weet ik wie je bent,” mompelde Littlefield. „Mexico Sam! Jij was het die je ratel liet hooren in dat briefje.”

Mexico Sam liet over zijn bedoelingen geen twijfel bestaan. Hij was een expert, waar het vuurwapens betrof, en zoodra hij dicht genoeg genaderd was om met succes te kunnen vuren, zonder binnen het bereik der jachtgeweren te komen, bracht hij de Winchester aan den schouder en opende het vuur op de jagers.

Het eerste schot ketste tegen de stijgbeugels van Miss Derwent; het tweede doorboorde het uitstekende gedeelte van Littlefield's rijbroek. De procureur sleurde Nancy uit het zadel, zoodat zij op den grond viel; zij was verbleekt maar stelde geen enkele vraag. Zij bezat het instinct der grensbewoners, die onder alle omstandigheden den toestand aanvaarden en hun koelbloedigheid weten te bewaren. Zij had hun geweren in de hand en Littlefield verzamelde haastig een handvol patronen, die verspreid over den grond gevallen waren.

„Blijf achter de paarden, Nan”, beval hij. „Die kerel is een schurk, dien ik eens gevangenisstraf bezorgd heb. Hij wil nu de rekening vereffenen. Hij weet, dat onze schoten hem op dien afstand geen kwaad kunnen doen.”

„All' right, Bob”, zei Nancy, en haar stem trilde niet. „Ik ben niet bang. Maar kom dicht bij me staan. Hu Bess! sta stil nu!”

Zij streek over Bess' manen. Littlefield stond met zijn geweer gereed, biddend, dat de kerel binnen het bereik er van mocht komen.

Maar, dat was een vergeefsche gebed, want Mexico Sam voerde zijn vendetta vanaf een veilig gebied. Zijn uiterst geoefend oog had nauwkeurig de grens getrokken, waar de zich verspreidende hagelkorrels hem niet meer konden deren en precies langs die streep bleef hij rijden.

Hij galoppeerde plotseling naar rechts en terwijl zijn slachtoffers mee schoven naar de veilige zijde van hun levende verschaning, schoot hij een kogel door den hoed van den procureur. Eén keer vergiste hij zich in den afstand en kwam binnen de draagwijdte der geweren van zijn tegenpartij. Littlefield's buks knalde en Mexico Sam salueerde met zijn hoed voor 't toch gevaarlooze schot; een paar hagelkorreltjes raakten even zijn paard, dat prompt over de grenslijn terugsprong.

De grensroover vuurde opnieuw; Nancy Derwent gaf een lichten kreet. Littlefield keerde zich naar haar toe en zag bloed langs haar wang loopen. Zijn oogen fonkelden.

„Ik ben niet geraakt. Bob — het was een splinter, die me trof. Ik denk, dat hij het zadel geraakt heeft.”

„Damned!” gromde Littlefield. „Als ik maar één kogel had, inplaats van die verwenschte hagelkorreltjes.”

Mexico Sam stond stil en mikte nauwkeurig. Fly gaf een korten, pijnlijken hinnik en zakte op den grond, getroffen in den nek. Bess, nu volkomen overtuigd, dat 't hier geen kievitenjacht meer betrof, steigende en galoppeerde weg. Onmiddellijk

daarna boorde een kogel zich door de panden van Nancy's rij-jas.

„Liggen — liggen!” riep Littlefield kort. „vlak achter 't paard en plat op den grond. — zoo!” Hij smiet haar bijna achter het lichaam van het doode paard. En vreemd genoeg, op dat oogenblik schoten hem eensklaps de woorden te binnen, die de Mexicaansche hem dien morgen toegevoegd had: „Als het leven van het meisje, dat gij bemint, ooit in gevaar is, herinner U dan Rafael Ortiz.”

Littlefield uitte een kreet.

„Open het vuur op hem. Nan, over den rug van het paard! Vuur zoo snel je kunt! Je kunt hem niet raken, maar je moet hem even bezig houden; ik heb 'n goed plan.”

Nancy wierp 'n vluggen blik op Littlefield en zag hem zijn zakmes voor den dag halen. Toen keerde zij zich weer af om den orders te gehoorzamen en opende een snelvuur op den vijand.

Mexico Sam wachtte geduldig, tot de onschadelijke salvo's zouden eindigen. Hij had den tijd. Hij wou niet 't gevaar loopen door 'n hagelkorrel in de oogen te worden getroffen, als dit door een weinig voorzorg vermeden kon worden, en dus trok hij zijn breede Stetson wat dieper over 't gezicht tot het vuren zou ophouden. Toen kwam hij een pas nader en mikte lang en zorgvuldig op wat hij van zijn slachtoffers kon zien.

Geen van beiden bewoog zich. Om zeker van zijn schot te zijn, dreef hij zijn paard nog eenige passen nader. Hij zag den procureur zich op één knie verheffen en zorgvuldig zijn buks richten. De desperada trok zijn hoed weer naar beneden en wachtte het gevaarlooze schot af.

Het schot uit de buks knalde met een zwaren slag. Mexico Sam richtte zich één oogenblik op, viel toen op zij en gleed langzaam van zijn paard — een doode ratelslang.

Om tien uur den volgende morgen opende het hof de zitting, en het geding van de Vereenigde Staten versus Rafael Ortiz werd aan de orde gesteld.

De procureur, den arm in verband, stond op en sprak het hof toe.

„Mijne heeren,” begon hij, „ik moet het verzoek doen, deze zaak aan te houden. Zelfs indien de beklagde schuldig zou zijn aan het ten laste gelegde, heeft 't hof niet voldoende bewijzen in handen om een veroordeeling te kunnen uitspreken. De valsche dollar, het bewijsstuk, waarop de geheele zaak is gegrond, is niet meer beschikbaar. Dit is de reden, dat ik het verzoek moet doen, de zaak van de rol te voeren.”

Rafael Ortiz werd in vrijheid gesteld.

Na de zitting wandelde sergeant Kilpatrick het kantoor van den procureur binnen.

„Ik kom juist terug van de lijkschouwing op Mexico Sam,” zei hij. „De lui vragen zich af, met wat voor projectiel U hem geschoten heeft, Sir. Ze dachten met spijkers. Ik heb nog nooit meegemaakt, dat een geweerpatroon zulke eigenaardige wonden maakte.”

„Ik heb Mexico Sam geschoten,” antwoordde de procureur, „met 't schuldbewijs van Rafael Ortiz. Gelukkig voor mij — en nog iemand — dat de dollar zoo bar slecht vervalscht was. Ik kon hem tamelijk makkelijk versnijden en verbuigen tot kogels.”

„O ja, Kil, kan je vanmiddag niet naar de rivier gaan en vragen of de vrouw van Rafael Ortiz morgen thuis is? Miss Derwent zou dat graag willen weten.”